

слуша. ("Хубава горо - пусия// де гиди пушка бойлия") Той беше войводата, който заповядва на пашите мирни да мируват, золум да не струват - и паши треперят. ("С враг врагувам мяра според мяра,// с благ благувам - вяра зарад вяра"). Той беше най-сетне войводата, който говори, че негова е майка - земята македонска ("Нямам тато, нито мама... Леле моя, ти Пирин планино!"), пък род-родина - сговорна дружина - и че му туй стига..." Преизказ на какво - на фолклорен текст, на вече преизказан в "Хайдушки песни" (или може би още в "беярските песни" на Цанко Церковски) текст, или на Ботевото "но стига ми тая награда..."? Контаминацията е завихрила и сляла до неразчлененост почерци, говори, мистификации в единния образ на Гласа на Народа... Не постъпи ли така и първият биограф, включвайки имитативния глас на Каравелов от фолклорната стилизация "Над бесилницата на Васил Левски"? В пространството на историчното тъкмо Гласът на Народа е овластен с окончателната оценъчност и биографичното неизбежно е устремено към него.

Яворов-биографът не се нуждае, а и не търси иновационен език. Неговият текст е повдигнато на степен съотнасяне на символната тъждественост. Четенето при Захари Стоянов неизменно отвежда към разкодиране на номинацията "Левски", към проговаряне на табуираното име "българският Христос". Четенето при Яворов разкодира номинацията като втория/повторения Левски и с това директно влиза в калката "Левски като българския Христос". Разказът за историята като палигенеза е безпроблемен, тъкмо митът е неговото дефинитивно битие.

Бихме могли да продължим с изброителността на повторителните съотнасяния. Да разгърнем еднаквата функционалност на идеологичното в коментарното, да открием повтореността на разколебания мотив за самоубийството ("Нима Гоце искаше да умре през април?" - 68 с.), да изйвим вписаността на 4-та от "хайдушките песни" в пророческия сън, който само митът може да разчете правилно или да се вгледаме в нуминозното за самия него финално, градирано струпване на смърти. "Петнадесет часа ний гледахме мъртвия Гоце, приведен сякаш върху гробът на Македония" (71). Изглежда митът все пак е пропуснал едно от нивата на символиката на сънуваното и сега вне-